

Publicerad 2008-08-04 15:52 av Jonny Larsen

jag kan inte flyga men jag kan hoppa upp och ner som en studsboll...

Jag måste ringa ett samtal
det känns så patetiskt
telefonen blir plötsligt så tung
otymplig och smärtsam
jag drar ut på tiden
siffrorna blir fel

vad ska jag säga
kanske skulle jag repetera lite
skriva ett manus på möjliga vägar
jag vet att det börjar med hej
eller är det hallå
ska man säga sitt namn direkt

det är som barriärer av lego
bit för bit sätter jag upp dem
framför, bakom under och över

jag vill inte prata med någon idag
idag är till för rökning och kaffe
kaffe och cigaretter om och om igen
det är lite trevligt ändå

om du missförstår mig rätt
att kunna färdas på denna...
denna psykosbetonade väg
denna labyrint utan väggar

jag vet precis vad som händer om jag går fel
om jag snubblar eller tar fel på höger och vänster

det är inte telefonen som är problemet
inte ens människan som svarar
eller hur fel jag troligen kommer tala
eller ens alla dessa va och hursa och vad sa du
som kommer eka mellan telefonluren och mig

nej, det är en liten liten rädsla
en mikroskopisk farhåga

tänk om samtalet kommer leda till någonting gott
tänk om det som i slutändan blir resultatet
av detta telefonsamtal...
tänk om allt skulle bli bättre

hur fan skulle jag kunna hantera det?

/

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Jonny Larsen med Poeter.se id #15609 innehar upphovsrätten